

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษา คือขบวนการ เสริมสร้างสมรรถภาพของบุคคล ช่วยให้คนเจริญเติบโต โดยสมบูรณ์ ถูกต้องตามเจตนาของส่วนรวม การศึกษามีส่วนช่วยให้คนได้เข้าใจตำแหน่งฐานะ และคุณค่าของคนในสังคมได้อย่างรวดเร็วและปลอดภัย¹ ดังนั้น มนุษย์จึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้ เพื่อปรับปรุงตัวเองให้ยืนหยัดอยู่ได้กับสภาพสิ่งแวดล้อม ทั้งเป็นประโยชน์ต่อสังคมและมนุษยชาติ ประเทศที่เจริญรุ่งเรืองนั้น ประชากรส่วนใหญ่ย่อมมีระดับการศึกษาสูงกว่าประเทศที่ด้อยพัฒนา ดังนั้น ระดับการศึกษาของประชาชนส่วนใหญ่จึงใช้เป็นเครื่องวัดความเจริญทางปัญญาของประเทศนั้น ๆ ได้² ถึงแม้ว่าการศึกษจะเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งในชีวิต แต่การที่จะให้ทุกคนได้รับการศึกษาเท่ากันหมดย่อมเป็นไปได้ เนื่องจากแต่ละคนมีสติปัญญาและความสามารถไม่เท่ากัน ดังนั้นการจัดการศึกษาก็ต้องส่งเสริมให้เด็กแต่ละคนเจริญเติบโตตามทางที่ถนัดที่สุด³ ความถนัดของแต่ละบุคคลสามารถค้นพบได้โดยใช้แบบทดสอบ เช่นในกรณีที่นักเรียนทำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลวิชาเลขคณิตได้ก็ฝึกปกติ อาจเป็นไปได้ที่จะทำนายว่าผู้นั้นจะเรียนหรือทำงานในสาขานี้ได้ดี วงการศึกษาและอาชีพในปัจจุบันให้ความสำคัญแก่แบบทดสอบความถนัดเป็นอย่างมาก เพราะเชื่อว่า งานแต่ละประเภท แต่ละระดับ

¹ ดนอม มากะจันทร์, ทฤษฎีการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร (พระนคร : วัฒนาพานิช
สารานุกรม ; 2514), หน้า 8.

² สุน มังคะ, วิศิษฐ์ ทวีเศรษฐ, ปราโมทย์ ทองสมจิตร, แนวทางการศึกษาใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ (พระนคร ; 2514), หน้า 1.

³ การศึกษา, สมาคม, แนวคิดเรื่องการมัธยมศึกษา (พระนคร : 2503),

จะต้องการบุคคลที่มีความสามารถแตกต่างกันเฉพาะอย่าง และความสามารถเหล่านั้นไม่ใช่แต่ความสามารถชนิดใดแต่เพียงชนิดเดียว แต่จะมีความสามารถชนิดอื่น ๆ มาประกอบด้วย เช่น นักคณิตศาสตร์หรือนักวิทยาศาสตร์จะมีความสามารถด้านตัวเลข ผสมกับความสามารถในด้านภาษา กับด้านการแปลความหมาย เป็นต้น⁴

ในปัจจุบันจะพบว่าได้เกิดความสูญเสียทางด้านการศึกษามาก ทั้งในระดับประถมศึกษาตอนต้น ปรากฏว่าในปี 2509 มีเด็กตกชั้นถึง 733,660 คน ซึ่งคิดเป็น 51 % ของเด็กทั้งหมด ถ้าหากคิดเป็นเงินที่รัฐลงทุนก็คงเป็นเงินจำนวนไม่ใช่น้อย แต่ก็ไม่มีงเกิดผลอะไรเลย นอกจากนี้ยังมีเด็กที่ต้องหยุดเรียนกลางคัน เพราะเรียนไม่ไหวและเข้าเรียนต่อไม่ได้ จึงปรากฏว่า ครึ่งหนึ่งของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คือปีละ 43,738 คน ต้องออกไปเผชิญโลกกว้าง หาอาชีพเอง และเด็กที่จบ ม.ศ. 5 ประมาณ 51 % เท่านั้นที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ที่เหลือก็อยู่เฉย ๆ เช่นเดียวกับเด็กที่จบ ม.ศ. 3 ส่วนพวกที่เข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วเรียนไปไม่ตลอดรอดฝั่งก็มีปีละไม่น้อยเช่นกัน⁵ สาเหตุที่เด็กสอบตกมาก โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอาจเนื่องจากนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับ ม.ศ. 3 ซากการแนะแนวที่ถูกต้อง ทำให้ไม่ทราบถึงความถนัดและความสนใจของตน ผลสุดท้ายต้องออกไป เพราะสอบตกซ้ำชั้น 2 ปี เด็กบางคนก็เลือกเรียนเพราะเพื่อนชักจูงไปก็มี การที่เรียนไม่ตรงกับความสามารถและความถนัดของคนที่ทำให้ผู้เรียนไม่มีความสุข ความสบายใจ ผลการเรียนก็ไม่ดีเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าจะเรียนจบไปแล้วออกไปทำงานในสายที่ตนเรียนมา งานก็มักขาดประสิทธิภาพ มีบ่อย ๆ ที่เรียนจบแล้วเปลี่ยนทำอาชีพอย่างอื่น

ผู้วิจัยมีความเชื่อว่า ถ้าเด็กได้เรียนตามความถนัดและความสนใจของตนแล้ว่อม

⁴ชวาล แพทย์กุล, "ความหมายของความถนัด" พัฒนาวิศยล (ฉบับที่ 5 วิทยาลัยวิชาการศึกษาระสาณมิตร : 2513), หน้า 12.

⁵แผนก, จิตวิทยา, เอกสารประกอบการสอนจิตวิทยาการศึกษาเบื้องต้น, 2513, หน้า 5.

จะช่วยคัดกรองความสูญเปล่าในการจัดการศึกษาได้ การที่จะทราบว่าเด็กคนใดมีความถนัดและความสนใจในทานใด จะต้องอาศัยเครื่องมือหรือแบบสอบที่จะวัดคุณลักษณะดังกล่าว

ในปัจจุบัน แบบสอบวัดความถนัดและความสนใจในประเทศไทยยังมีไม่มากนักและ การที่จะสร้างแบบสอบดังกล่าวให้เป็นฉบับมาตรฐานควย จะต้องใช้เวลานาน และจะต้อง อาศัยพื้นฐานความรู้จากหลายแขนงวิชาประกอบกัน ทั้งทางด้านจิตวิทยา วิธีการสร้างข้อสอบ ตลอดจนการใช้สถิติในการวิเคราะห์ และจะต้องทำการติดตามผล เพื่อพิจารณาว่าเครื่องมือ ดังกล่าวมีประสิทธิภาพใช้ไ้ได้จริง สามารถทำนายผลได้ก็เพียงใดก่อนที่จะนำไปใช้เพื่อการ แนะนำอย่างกว้างขวาง การที่ผู้วิจัยได้เลือกทำการวิจัยครั้งนี้ เพื่อจะได้หาวิธีการที่ดีที่สุด เพื่อช่วยทอปัญหาดังกล่าวข้างต้นอย่างถูกต้องตามหลักการ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อหาสหสัมพันธ์ของคุณระหว่างสัมฤทธิผลกับความถนัดและความสนใจ โดยให้คะแนน สัมฤทธิผลเป็นตัวเกณฑ์ (criteria) คะแนนความถนัดและความสนใจเป็นตัวทำนาย (predictor)

สมมุติฐานในการวิจัย

คะแนนความถนัดและคะแนนความสนใจ มีประสิทธิภาพในการทำนายสัมฤทธิผลทาง การเรียนในแต่ละหมวดวิชา แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2518 จากโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร ทั้งที่เป็นโรงเรียนชายล้วน โรงเรียนหญิง ล้วน และโรงเรียนสหศึกษา

2. การวัดความสนใจในอาชีพ วัดด้วยแบบสอบที่คัดแปลงจาก คูเดอร์ พรีเมอเรนซ์ เรคคอร์ด โจเคชันนอล (Kuder Preference Record Vocational)

3. การวัดความถนัด วัดด้วยแบบสอบที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก แบบสอบมาตรฐาน ดิฟเฟอเรนเชียล แอปติจูด เทสต์ (Differential Aptitude Test)

4. สัมฤทธิผลทางการเรียนที่นำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการพยากรณ์ คือคะแนนสอบ กลางปี ชั้น ม.ศ.3

ขอตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัย ผู้วิจัยถือว่า

1. นักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ใช้หลักสูตรเดียวกันทุกโรงเรียน
2. นักเรียนตอบแบบตรวจสอบความสนใจตามความเป็นจริง
3. นักเรียนตอบแบบสอบความถนัดตามความสามารถของนักเรียน
4. คะแนนสอบของวิชาต่าง ๆ ที่ใช้เป็นเกณฑ์ เป็นคะแนนที่เชื่อถือได้

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ไม่ได้พิจารณาถึงความแตกต่างระหว่างอายุ ฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมและตัวการอื่น ๆ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อความถนัดและความสนใจของนักเรียน
 2. คะแนนสัมฤทธิผลทางวิชาการที่นำมาเป็นเกณฑ์ (criteria) ในการพยากรณ์ นั้น เป็นคะแนนที่ได้จากข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง ยังมิได้มีการวิจัยถึงความเที่ยง (reliability coefficient) และความตรง (validity coefficient) ของแบบสอบ
- คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียน หมายถึงนักเรียนชายหญิงชั้น ม.ศ.3 ปีการศึกษา 2518 โรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพฯ ทั้งที่เป็นโรงเรียนชายล้วน โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนสหศึกษา

แบบสอบ หมายถึงแบบสอบวัดความสนใจในอาชีพและแบบสอบวัดความถนัด

คะแนนสอบ หมายถึงคะแนนที่ได้จากการใช้แบบสอบวัดความถนัด และแบบสอบวัดความสนใจในอาชีพ

สัมฤทธิผลทางวิชาการ หมายถึงคะแนนในหมวดวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. แบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงมานี้ อาจเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่สนใจในการสร้างแบบสอบถามถนัดต่อไป
2. เพื่อที่ว่า สัมฤทธิ์ผลกับความถนัดและความสนใจสัมพันธ์กันเพียงใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย